

Cloenda de la 55a edició de la Nit de Santa Llúcia - Nit de les Lletres Catalanes

La Seu d'Urgell, 16 de desembre de 2005

Molt bona nit.

Senyor president d'Òmnium Cultural, senyor alcalde de la Seu, senyor bisbe de la Seu i copríncep d'Andorra, consellera i consellers del Govern de Catalunya, senyor vicepresident del Congrés dels Diputats, senyores diputades, senyors diputats, autoritats, senyores i senyors,

Em complau, com a president del Parlament, participar un any més en la gran festa de les lletres catalanes.

I, en primer lloc, vull expressar públicament el meu agraïment a Òmnium Cultural. No ho faig pas com un mer compliment del protocol que deriva d'haver estat convidat a compartir aquest acte amb tots vostès, sinó que, molt més enllà, el meu vol ser un agraïment solemne, un agraïment de país, un agraïment de nació.

Agraïment, per una part –i, en aquest sentit, el faig extensiu a l'Ajuntament de la Seu–, pel fet d'organitzar i mantenir tan plena de vida aquesta Nit de Santa Llúcia, aquesta Nit de les Lletres Catalanes, una nit que també té el seu punt d'il·l·lusió, el seu punt de màgia.

Ho agraeixo com a president del Parlament, perquè, com tots saben, la nostra és una llengua que ha patit i pateix encara massa dificultats, que encara rep moltes pressions.

La nostra és una cultura que necessita moments de reconeixement portes endins, de mostrar amb orgull les expressions d'art, de cultura, de vida, que es fan avui dia entre nosaltres. Però aquesta cultura catalana també necessita iniciatives que ens donin a conèixer a l'exterior, que promoguin i difonguin allò que ens caracteritza com a poble.

No fa ni una setmana es va dur a terme, per exemple, una donació de més d'un centenar de llibres, obres insignes de la literatura catalana, lògicament escrites en català, llibres de coneixement, també en català, i traduccions d'autors àrabs al català. Hi havia també material audiovisual representatiu de la història, la literatura, l'art i la ciència de Catalunya. De tot això, se'n va fer donació a la Biblioteca d'Alexandria, una de les biblioteques més emblemàtiques del món; un projecte que va néixer fa un any per una iniciativa del Parlament i de la biblioteca centenària Marià Vayreda, d'Olot. El català serà present, doncs, a Alexandria. Aquest ha estat, sens dubte, un pas més a l'hora de donar a conèixer la cultura i la llengua catalanes al món, a l'hora d'obrir Catalunya al món i fer-hi present la cultura catalana.

Però, més enllà de tot això, vull aprofitar avui també per fer un agraïment a Òmnium Cultural com a exemple de la societat civil catalana que no es desentén dels reptes del país.

I permetin-me que incideixi una mica més en aquest aspecte. El fet de no desentendre's dels reptes de país és especialment important pel moment polític que viu Catalunya amb relació al projecte d'estatut, un moment en què és fonamental mantenir-nos units, en què cal fugir tant de les pors com de les temptacions de voler treure algun miserable benefici d'hipotètics fracassos.

Cal mantenir la unitat de país, i aquesta crida a la unitat fa referència, molt especialment, als representants polítics, però també a la societat civil. Cal mantenir la unitat, no homogènia, sinó plural, unitat que té forma de text comú, aprovat de manera solemne al Parlament i després brillantment defensat a Madrid també amb unitat. I ens cal també la unitat de tota la ciutadania.

Les jornades del 29 de setembre, especialment la del 30 de setembre, també la del 2 de novembre, difícilment les podrem oblidar. A Catalunya, homes i dones, joves i grans, nascuts aquí i nascuts en d'altres terres, però

catalans de cor i de fets, es van emocionar, van vibrar amb un projecte comú. Era, i és, la constatació evident que aquí hi ha país, que hi ha nació, perquè –no ho oblidem– la nació és llengua, és cultura, és història, és tradició, són mitjans de comunicació, són institucions, però també és voluntat, voluntat expressada per persones.

Els interessos personals, els objectius polítics, els camins, poden ser molt diversos, però ara a Catalunya tots compartim la necessitat d'un nou estatut, que no pot perdre la seva força i que no pot esperar. Si no anem junts, hi acabarem perdent tots sense excepció. Si ens mantenim fermes en la defensa dels nostres drets i les nostres llibertats, que, al cap i a la fi, és l'única cosa que demanem, hi guanyarem tots. La ciutadania ha entès aquest missatge. Ara cal que els partits polítics el facin seu, el fem nostre, i que ho fem fins a les últimes conseqüències.

I, en paral·lel a la unitat, vull fer també una crida a la normalitat i a la confiança. És cert que arriba molt de soroll a Catalunya, moltes vegades irracional, d'altres ple de falsedats, d'altres d'hipocresia, d'ignorància, massa sovint ofensiu, insultant. I podria anar seguint, però no cal. Molt de soroll. I sí, fa mal a les orelles, però és que només és soroll, i aquest soroll no ens pot fer perdre de vista la realitat, ni ens pot fer oblidar els reptes, les urgències, les necessitats, que tenim tots plegats com a país.

Per al mal d'orelles hi ha remeis, i també hi ha maneres de calmar els nervis. La millor resposta a la irracionalitat és actuar amb més fermesa i amb més intel·ligència que mai; no caure en provocacions absurdes; anar per feina; avançar amb pas ferm, sense dubtes. Per això caldrà mantenir la unitat, la normalitat i la confiança. Que no ens venci el soroll.

Si Catalunya demana democràticament, legalment, ajustar el marc d'autogovern a les noves realitats, fer un exercici de llibertat, de què hem de tenir por? Del soroll, potser? Normalitat, serenor, fermesa, unitat i,

mentrestant, continuar treballant. Hi ha molta feina a fer, moltíssima, amb l'Estatut i més enllà d'aquest.

I permetin-me, per acabar, dues referències breus. La primera, al fet que aquests premis, aquesta Nit de Santa Llúcia, viatgi cada any per diferents indrets del país. Sempre he manifestat que a Catalunya li manca fer reconeixement del propi territori, vertebrar-lo, aprofitar les seves potencialitats, teixir la xarxa que ens connecti amb força amb la gran xarxa que és el món de la globalització, i, en aquest sentit, aquestes nits de Santa Llúcia són també un exemple, una bona oportunitat per a recordar i reivindicar la importància del territori per a la nostra nació, per a la nostra cultura, per al nostre progrés. A més, avui ho fem al Pirineu, a muntanya, en aquesta magnífica i bella ciutat.

I, finalment, sé que és tard, però permetin-me que feliciti els avui premiats, de tot cor. Amb les seves aportacions han enriquit, i confio que continuaran fent-ho, la cultura catalana del segle XXI. Vostès fan país, i ho fan molt bé!

Moltes gràcies i molt bona nit.

Ernest Benach i Pascual
President del Parlament de Catalunya